

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny odvolací senát na verejnom zasadnutí dňa 29. novembra 2004 v zložení z predsedu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Evy Barcajovej, JUDr. Anny Elexovej, JUDr. Alžbety Dariny Michalkovej a JUDr. Petra Blaha v disciplinárnej veci proti JUDr. [REDAKOVANÉ] sudcovi Okresného súdu [REDAKOVANÉ] prejednal odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho prvostupňového súdu z 3. augusta 2004, sp. zn. 1 Ds 8/04 a rozhodol

t a k t o:

Podľa § 131 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e:

Prvostupňový disciplinárny senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky oslobodil sudcu Okresného súdu [REDAKOVANÉ] JUDr. [REDAKOVANÉ] podľa § 129 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona, ktorého sa mal dopustiť tak,

že 23. 1. 2004 uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. Tp 21/04 rozhodol na základe návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V, podaného Okresnému súdu Bratislava V dňa 22. 1. 2004 pod č. k. 2 Pv 1145/00-428, v ktorom okresný prokurátor podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku v lehote uvedenej v ustanovení § 71 ods. 4 Trestného poriadku podal senátu Okresného súdu Bratislava V návrh na predĺženie lehoty trvania väzby u obvineného [REDAKOVANÉ] nar. [REDAKOVANÉ] v Bratislave, od 5. 2. 2003 vo väzbe v NVÚ Bratislava o tri mesiace, t. j. do 5. 5. 2004 z dôvodov uvedených v ustanovení § 67 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku tak, že podľa § 71 ods. 1 Tr. por. súd u obvineného [REDAKOVANÉ] nar. [REDAKOVANÉ] v Bratislave, r. č. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] č. vo väzbe od 5. 2. 2003 v

NVÚ Bratislava predžuje lehotu trvania väzby o 3 mesiace, t. j. do 5. 5. 2004, čím mal konať v zjavnom rozpore s ustanovením § 71 ods. 1 Tr. por.

Proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu podal odvolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky. Poukazoval na to, že disciplinárny senát pojmy „svojvoľné rozhodnutie“ a „zjavné“ vyložil si sám a konštatoval, že konanie sudcu nebolo porušením povinností, ktoré mu ukladá ust. § 30 ods. 2, § 30 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Mal za to, že nedbanlivostné zavinenie nevyučuje, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia pokiaľ ide o rozhodnutie, ktoré je v zjavnom rozpore s právnym poriadkom. Svojvôľu sudcu videl v tom, že JUDr. [REDAKOVANÉ] sa vôbec nezaoberal otázkou skúmania svojej príslušnosti na rozhodnutie, jednoznačne zanedbal povinnosť zistiť, či môže vo veci rozhodnúť povinnosť nájsť zákonné rozhodnutie, ktorému rozhodnúť ako samosudcovi umožňuje a o ktoré môže svoje rozhodnutie pokiaľ ide o otázku príslušnosti oprieť a svojvoľne bez opory v právnom predpise akoby právna úprava absentovala si urobil uzáver, že je na rozhodnutie o predĺžení väzby príslušný. O tom, že sudca vôbec neskúmal otázku svojej príslušnosti na rozhodnutie, svedčí aj skutočnosť, že prokurátor v podaní výslovne uviedol, že návrh podáva senátu Okresného súdu Bratislava V. Takéto rozhodnutie, keďže nemá oporu v konkrétnom zákonnom ustanovení, dokonca existujúcej právnej úprave odporuje, je potom rozhodnutie svojvoľným. Podľa jeho názoru je konanie sudcu konaním zavineným a je teda naplnená aj zložka zavinenia ako jedného z pojmových znakov disciplinárneho previnenia a naplňa tak všetky znaky uvedené v ust. § 116 ods. 2 písm. f/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov. Domáhal sa potom, aby disciplinárny odvolací senát zrušil rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu a sám rozhodol tak, ako sa to minister spravodlivosti Slovenskej republiky domáhal v návrhu na začatie disciplinárneho konania zo dňa 1. 4. 2004 s tým, že by sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ], sudcu Okresného súdu [REDAKOVANÉ] uznal za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov a uložil mu disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b/ cit. zákona a to zníženie funkčného platu o 50 % na dobu troch mesiacov.

Sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] k odvolaniu ministra spravodlivosti zaujal stanovisko, aby disciplinárny odvolací súd odvolanie ministra spravodlivosti ako nedôvodné zamietol. Poukazoval na to, že argumentácia navrhovateľa, že ide o svojvôľu sudcu, ktorý sa nezaoberal skúmaním svojej príslušnosti je irelevantná a ide nad rámec disciplinárneho návrhu, keďže predmetom disciplinárneho konania je rozhodnutie sudcu a nie konanie, ktoré predchádzalo predmetnému rozhodnutiu. V konkrétnom prípade je príslušnosť správne determinovaná pre

Okresný súd Bratislava V. V rozhodnutí sudcu nemohlo dôjsť k svojvoľnému rozhodnutiu, keďže nešlo o taký odchyľujúci postup, ktorý by zásadne poprel účel a význam inštitútu predĺženia väzby u obvineného v rámci prípravného konania. Nejde o konanie, ktoré by nemalo oporu v právnom poriadku a svojím rozhodnutím sudca nespôsobil značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

Disciplinárny odvolací senát Najvyššieho súdu preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku rozhodnutia, proti ktorému môže odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu a zistil, že rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu je v súlade so zákonom, pretože má oporu v dôkazoch, ktoré prvostupňový súd vykonal.

Práve v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový disciplinárny súd stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval, keď rozhodol tak, že JUDr. [REDAKOVANÉ] podľa § 129 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších zákonov oslobodil spod návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Ako zistil disciplinárny odvolací senát, minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal návrh na začatie disciplinárneho konania 1. 4. 2004, pod sp. zn. 6866/2004, keď mal za to, že sudca naplnil pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov a domáhal sa uloženia sankcie – zníženia funkčného platu o 50 % na dobu troch mesiacov.

Disciplinárny prvostupňový súd na ústnom pojednávaní procesne správne vykonal dokazovanie výsluchom sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ], oboznámil sa s listinnými dôkazmi, ktoré sú v spisovom materiáli ako bol návrh okresného prokurátora na predĺženie lehoty väzby u obvineného [REDAKOVANÉ] uznesenia Okresného súdu Bratislava V z 23. 1. 2004, sp. zn. Tp 21/04, podnetu sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 18. 2. 2004 JUDr. [REDAKOVANÉ] rozpisom služieb na trestnom úseku v období od 5. 1. 2004 do 5. 4. 2004, prehľadom o pracovných výkonoch sudcu za mesiace december 2003 a január 2004, pracovným hodnotením sudcu, oboznámil sa s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. 4. 2004, sp. zn. 5 Tz 15/04, ako aj s ďalšími dôkazmi.

K veci je potrebné uviesť, že JUDr. [REDAKOVANÉ] ktorý rozhodoval o návrhu okresného prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby bol miestne príslušný na rozhodnutie, čo vyplýva z rozpisu služieb na trestnom úseku v období od 5. 1. 2004 do 5. 4. 2004. Jediným pochybením bola tá skutočnosť, že

o návrhu okresného prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby mal rozhodnúť senát Okresného súdu Bratislava V a nie samosudca. Tento stav je v rozpore s ust. § 71 ods. 1 Tr. por., s čím možno súhlasiť tak, ako to uvádza minister spravodlivosti vo svojom návrhu. Treba však poukázať na všetky okolnosti a skutočnosti prípadu a v tomto smere sa disciplinárny odvolací súd stotožňuje s právnymi závermi rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu. Pokiaľ minister spravodlivosti Slovenskej republiky argumentoval, že sa jedná o svojvoľné rozhodnutie, je skutočne pravdou, že takýto pojem nie je definovaný v zákone, ani v judikatúre všeobecných súdov a ani disciplinárneho súdu. Bolo treba skutočne skúmať, či sudca konal v rozpore s povinnosťami, ktoré mu ukladá ust. § 30 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov. Nemožno povedať, že by sudca konal v rozpore s ust. § 30 ods. 2 písm. a/ až f/ tak, ako sú taxatívne vymenované. Taktiež treba súhlasiť s tým, že nekonal ani v rozpore s povinnosťami uvedenými v ust. § 30 ods. 4 uvedeného zákona.

Svojvoľným konaním sudcu by bolo rozhodnutie, ktoré by bolo v rozpore s ust. § 71 ods. 1 Tr. por. Sudca okresného súdu JUDr. [REDAKOVANÉ] rozhodol jedným zo spôsobov uvedeným v ust. § 71 ods. 1 Tr. por., keď Trestný poriadok umožňuje súdu rozhodnúť len tým spôsobom, či predĺži lehotu trvania väzby alebo nepredĺži lehotu trvania väzby. Zo strany sudcu teda nedošlo k svojvoľnému rozhodnutiu takým spôsobom, aký je v rozpore s ust. § 71 ods. 1 Tr. por. Rozhodnutie sudcu nemôže byť ani zjavne v nesúlade s Trestným poriadkom. Navyše je potrebné konštatovať, že sudca si sám uvedomil svoj omyl, vlastným pričinením nesúlad splatným právom napravil. Taktiež nemožno povedať, že by sa sudca dopustil závažného disciplinárneho previnenia tak, ako má na mysli ust. § 116 ods. 2 písm. f/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a súdoch v znení neskorších predpisov, pretože pojmové znaky disciplinárneho previnenia neboli naplnené ani v tej časti, že by svojím rozhodnutím sudca mohol spôsobiť značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

Z týchto dôvodov disciplinárny odvolací senát odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zamietol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 29. novembra 2004

JUDr. Ján Bobor, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

